

**Praxis Beneficiorvm D. Petri Rebvffi Montispessvlani
Ivrvvm Doct. Ac Comitiss, Ivrisqve Pontificii Ordinarii
Professoris Paris. & ibidem in supremo Senatu Causarum
Patroni**

Rebuffi, Pierre

Coloniae, 1610

XI. Quæst. An Ordinarii valeant disponere de beneficiis, in quibus aliquis
habet regressum, vel ius coadiutoriæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63686](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63686)

fuisse debite executioni demandatam, ad excitandos Ordinarios Galliae specialiter indulget, relaxando & moderando legem alias vniuersalem, vt Ordinarii Galliae conferant beneficia per Confidentiam vacantia. Quod indultum omnino fuisset superfluū nullaq; dici posset relaxatio, si vigore Concordatorum idē potuissent, non obstante ¹¹ Pii V. reſeruatione. Hinc fortassis nō abs re foret, si S. D. N. simile indultum daret Germanis Episcopis, ad conferendū beneficia tā haereticorum, quam aliorū in S. Canones delinquentium, quorū beneficia per Apostolicas constitutiones alias reſeruatā censentur: saluo iure praueutionis: sic Germani Gallis non viderentur inferiores, & pro dubio huius quaestionis, ¹² certū haberemus. Interim ad argumenta pro affirmatiua parte posita respondemus Ad primā, priuilegia non tam late esse interpretanda, vt per talem interpretationē ligentur manus Summi Pontificis, ad statuendam conuenientē poenam, in delinquentes contra fidem, vel Apostolica mandata. Ad secundum respondemus, Illustrissimum Cardinale de Grassis (qui vixit tempore Iulij. II. circa Annum. 1703.) fecisse suas decisiones 70. annis ante Constitutionem Pii V. proinde Granutius parū apte adducit illius auctoritatem. Ad tertium, sicut ad primum. Quibus adde, quae scribit Flamin. lib. II. quaest. 8. resoluendo: Sic priuatorum ipso iure beneficia vacare in Curia, ex eo, quod sententia priuationis per legem inducta, censetur lata in Curia, iuxta decis. Rota. 36. de praeb. in antiq.

QVÆSTIO XI.

An Ordinarii valeant liberè conferre beneficia in suis mensibus vacantia, in quib. aliquis habet Regressum, vel ius Coadiutoria

¹ **D**uplicem hanc quaestionem proponit Flam. Paris. lib. 6. quaest. vlt. num. 69. ex Cassad. decis. de part. & Puteo, qui lib. 3. decis. 226. eam late, & pulchrè resoluit, quod ordinarius non potest impedire ha-

bitentē Regressum, in quocunq; mense contingat vacatio, Quia regressus est continuatio quaedam primae iuris, & sic fingitur, quod nulla intercesserit vacatio.

Aliud verò dicendum in Coadiutoria, si quando concederetur in beneficiis Germaniae sine speciali derogatione Concordatorum, quia tunc Ordinarius non obstante tali Coadiutoria vteretur iure suo in suis mensibus. Verum in his non est nobis immorandum, cum sit de stylo, non dari in Germania maioribus beneficiis Coadiutores, nisi per electionē cū futura successione, per speciale Indultum Pontificis: Sic nuper 1593. in Coadiutorē Eystet. cum omnimoda administratione electus fuit Illustrissimus, & Reuerendissimus D. IO. ANNES CONRADVS à Gemingen, & Anno 1598. in Coadiutorē Passauiens. electus, & confirmatum vidimus Serenissimum D. D. LEOPOLDVM ARCHIDVCEM AVSTRIÆ. &c.

Et nunc circa Regressus longior disputatio cessat, stante decreto S. Concilij, Sess. 25. c. 7. prohibentis accessus, & regressus his verbis: Cum in beneficiis ecclesiasticis ea, quae haereditariae successione imaginè referunt, sacris constitutionibus sint odiosa, & Patrum decretis contraria, nemini in posterum accessus, aut regressus, etiam de consensu, ad beneficium ecclesiasticū cuiuscunq; qualitatis, concedatur. Hocque decretum in quibuscunq; beneficiis ecclesiasticis, ac etiam Cathedralibus Ecclesiis, ac in quibuscunq; personis, etiam Cardinalatus honore fulgentibus locum habeat. Et sic accessus, regressus, & ingressus hodie exulant à Curia Romana, ac nemini conceduntur. Per hoc tamen nō sunt sublata regressus, qui conceduntur ob non solutionem pensionis, & qui inuenti sunt à iure, de quib. in c. si beneficia. ubi ad beneficia sua liberè reuertantur. de praeb. lib. 6.

Insuper inficiari non potest, quin possit Papa Regressus, Accessus, & Ingressus ad sui libitum concedere, & sic hanc viam de nouo aperire, propter omnimodam potestatem, quam habet in beneficiis in quibus est Dominus absolutus, vt deducit

Redan. de Sym. par. 2. c. 18. non. 3. Ita Flam. Paris. lib. 6. q. vlt. num. 108.

QVÆSTIO XII.

An ordinarii, in mensibus Pontifici reservatis, possint recipere Resignationes, & beneficia resignata a liberè conferre, non obstantibus Concordatis, & aliis Apostolicis constitutionibus.

Circa materiam huius quæstionis notanda primò venit conclusio, quam ponit Flam. lib. 7. q. 11. num. 29. Quod primæ dignitates post pontificalem in Cathedralibus & principales in collegiatis, non possint renunciari, nisi corà Summo Pontifice. Nam propter reservationē perpetuam huiusmodi dignitatum, quæ ponitur in Reg. Canc. (& quoad nos Germanos in Concordatis. §. de cæteris. &c.) alii inferiores nequaquam possunt se introumittere, cum non possint conferre. Ant. de Butrio in c. 2. num. 33. de rest. in integ.

2 Secunda conclusio. Si tamen Ecclesia aliqua habeat Indultum perpetuū eligendi præpositum (Sicut habet Ecclesia Augustana in Cathedrali, per Concordiâ Bulla Alexandri VI. firmatam, & Leodienses quoad omnes Collegiatis per Concordiâ sub Sixto V. renouatam) tunc existimo renunciationem validè fieri coram Capitulo: & Capitulum intra mensem iuxta Constitutionem Gregorii XIII. de pub. resig. posse procedere ad electionem præpositi, qui deinde tempore debito teneatur apud S. Sedem confirmationē petere, & Bullas expedire, omnino etiam intra tres menses à die electionis præfate, resignationē publicare. Nam etiam in electiuis beneficiis, tam coram Ordinario, quam Pontifice renunciatis, constitutionem Gregorianam de pub. resig. intrare, ex textu clarum est, §. cæterum ibi. etiam electiuis & manualibus, & de iure patronatus laicorum, &c.

4 Vbi obiter notand. talem publicationē intra dictum trimestre posse fieri per prælectionem summaria in instrumentu Resigna-

tionis, & eiusdem transumptā copiam affigendo in loco Præposituræ & Cathedrali, etiā Bullis super confirmatione Romæ nondum expeditis. Nam hoc casu Bullæ non concernunt resignationem, sed tantū modo electionis factæ approbationem.

Per hanc verò conclusionem non rectè infertur Episcopus irrequisito Pontifice posse renūciare in manus Capituli. Ratio principalis est, quia inter Episcopum, & Ecclesiam est contractum matrimonium, quod non potest solui, sine Deo, vel Papa. c. quod Deus. 33. q. 2. Et ob id Episcopus dicitur habere alas ligatas, quæ nō possunt solui sine Papa. c. nisi. de renunc. sibi. Quoniā et si pennas habeas, quib. satagis in solitudine aduolare, ita tamen adstrictæ sunt nexibus præceptorum, vt liberum non habeas, absque nostra permissione, volatum.

7 Tertia conclusio, in aliis minorib. beneficiis reservatis per reservationes generales, vel speciales, Ordinarii possunt recipere resignationes, beneficia autē resignata non conferre, Fed. de Senis. q. 36. nu. 62. Rota decis. 4. de renunc. in antiq. Cassad. decis. 8. nu. 9. de præb. Flam. lib. 7. q. 11. num. 32. & lib. 2. q. 3. num. 103.

8 Quarta conclusio, beneficia exēpta sunt renuncianda coram Summo Pontifice, vel Legato de latere, quia Superior eximiorū est solus Papa. c. auctoritate. de priu. li. 6. DD. in c. si Abbatem. li. 6. de Elect. Et hæc conclusio multo magis procedit in beneficiis consistorialib. Flam. dicto. lib. 7. q. 11. num. 37.

9 Quinta Conclusio, quoties beneficium, aliàs per Ordinarium conferribile, vacat, per factam in mense Ordinarii ad manus suas simplicem resignationem, non est dubium Ordinarium liberè conferre posse. Host. in cap. accepta. de rest. spol. Gabriel. consil. 187. lib. 1.

10 Quado verò resignatio fit in manus Ordinarii, sed in mense Pontificis, tunc apparet ratio dubitandi circa beneficia Germaniæ, ex eo, quia resignans secundum communem opinionem habetur pro mortuo, quoad beneficium resignatum. Cas. decis. 16. super Reg. Canc. Paris. Cons. 93. num. 25. vol. 4. **12** Et mors ciuilis æquatur morti naturali, quando